

Hayekov argument proti domnevni superiorni racionalnosti centralnega planiranja je dvojen. Prvič, če v teoriji upoštevamo nagle in nepredvidljive spremembe ter izjemen tempo tehnoloških inovacij, teorija o superiornosti centralnega planiranja pade, saj zdrži le, če ekonomijo gledamo kot časovno statično, tj. če ne upoštevamo (hitrih in nepredvidljivih) sprememb v času, ki bi vladni agenciji za centralno planiranje predstavljale neobvladljive težave, saj sodobni tempo tehnoloških inovacij zahteva takojšnje odzive in bi bilo za sporočanje novih informacij centralni avtoriteti, preverjanje teh informacij v centru, prilagajanje centralnega plana novim okoliščinam ter sporočanje povratnih informacij posameznim podjetjem porabljenega preveč časa, kar bi povzročilo zastoje in motilo delovanje proizvodnje. Drugič, če ne predpostavljamo popolne informiranosti vseh vpletenih v ekonomski proces, kar je neživljenjsko in nerealistično (a ključno tako za neoklasično teorijo kot njeno langejevsko subverzijo), in upoštevamo, da je dejanska informiranost tržnih akterjev nepopolna, delna in subjektivna, tudi ne moremo preprosto delegirati vse vednosti, potrebne za učinkovitost delovanja kompleksnih ekonomskih sistemov, na neko, četudi še tako benevolentno, centralno avtoriteto, temveč potrebujemo družbeni mehanizem, ki bo uspel racionalno in učinkovito povezati delna in nepopolna znanja tržnih akterjev, kar je po Hayeku (pri čemer sledi Misesovemu argumentu) lahko le sistem cen na prostem trgu (Hayek, 1948a: 86–87). Poleg tega centralno planiranje, ki temelji na agregatnih kategorijah in znanstveni metodologiji, ne more zajeti specifičnega, umeščenega znanja trgovcev in podjetnikov, ki je nujno za ažurno sprotno prilagajanje na nagle ekonomske spremembe (Hayek, 1948a: 83–84).

Cena, ki jo plača Hayek za to kritiko Langejeve teorije centralnega planiranja, je, poleg zavrnitve osnovnih postulatov neoklasične ekonomske teorije, s čimer si kupi doživljenjsko in tudi posmrtno izključnost iz panteona velikih meščanskih ekonomistov (Fine in Milonakis, 2009: 266–267), tudi ta, da mora zapustiti sam teren ekonomske vede in izvesti nekaj, kar bi lahko imenovali epistemološki obrat. Na neki točki v *The Use of Knowledge in Society* Hayek ne razpravlja več o ekonomiji, temveč o epistemologiji – o tem, kaj ljudje vedo, kako vedo, da vedo, o družbeni delitvi znanja, o načinih pridobivanja znanja ter njegovem ontološkem statusu. Za Hayeka trg ni več najracionalnejši alokator redkih virov med medsebojno konkurenčnimi rabami, temveč najracionalnejši posrednik ekonomskih informacij ter delnih, nepopolnih in subjektiv-